

**СУЧАСНІ АСПЕКТИ
ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПІДТРИМКИ
ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ
АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ**

*МИРНИЙ Є.В., СТУДЕНТ МАГІСТРАТУРИ,
ДОНЕЦЬКА В.К., СТУДЕНТКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА*

На сучасному етапі економічного розвитку України становлення ринку сільськогосподарської продукції є важливою складовою аграрної політики держави. Необхідність державного регулювання цього ринку визначається унікальними особливостями, що притаманні галузі, її місцем і значенням у гарантуванні продовольчої безпеки [7, с. 36].

Ринок – система товарно-грошових відносин, що виникають між покупцем і продавцем, що містить механізм ринкового ціноутворення, вільне підприємництво, що здійснюється на основі економічної самостійності, рівноправності та конкуренції суб'єктів господарювання у боротьбі за споживача [5]. Його організація дає змогу реалізувати господарські зв'язки, а, врешті-решт, – і весь процес виробництва. Без нього неможливо досягти основної мети будь-якої підприємницької діяльності – отримання прибутку [3, 5].

Сутність державного регулювання у науковій і навчальній літературі зазвичай визначається як система заходів для здійснення підтримуючої, компенсаційної, обмежувальної та іншої регулюючої діяльності держави, спрямованої на створення умов ефективного функціонування ринку та вирішення складних соціально-економічних проблем розвитку національної економіки і усього суспільства [2, 4]. Державне регулювання аграрного виробництва полягає у здійсненні впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання та кон'юнктуру ринку з метою забезпечення ефективного функціонування ринкового механізму, вирішення соціальних та виробничих проблем. Державне регулювання аграрної сфери економіки є сукупністю економічних, організаційно-правових й соціальних заходів економічної політики держави, спрямованих на створення ефективного та стабільно зростаючого розвитку мультифункціонального сільського

* Науковий керівник – Грідін О.В., к.е.н., старший викладач

господарства з метою забезпечення продовольчої безпеки країни та зміцнення конкурентних позицій на світовому аграрному ринку [1-3]. Для стабілізації аграрного виробництва та підвищення ефективності функціонування аграрного ринку зарубіжними країнами використовується система прямих і непрямих важелів державного впливу: регулювання цін і фермерських доходів, бюджетне фінансування, кредитування, оподатковування, стабілізація ринку сільськогосподарської продукції тощо. При цьому практично усі західні країни у відносинах сільського господарства з іншими галузями, у питаннях експорту й імпорту сільськогосподарської сировини дотримуються принципу аграрного протекціонізму [3].

Успіхи сільського господарства країн Західної Європи, США, Канади, Японії, Китаю зобов'язані не стільки розвитку ринкових відносин у цих країнах, скільки обмеженню дій ринкових механізмів саморегулювання з використанням зовнішніх важелів впливу. Це – державна підтримка сільського господарства через дотації, ціни, квоти, кредитну й податкову політику тощо [6]. Зважаючи на світову практику, немає країни, економіка якої б існувала і розвивалась без використання важелів державного впливу. Таким чином, за допомогою нормативно-правових, організаційно-економічних, екологічних, науково-технічних та інших заходів державної політики створюється система підтримки розвитку сільськогосподарських підприємств, тобто у світовій практиці має місце лише диференціація щодо ступеня, інструментів та механізмів впливу держави на економічні процеси. Основними цілями державного регулювання сільського господарства на сучасному етапі є [8, с. 47]: забезпечення високої якості вітчизняної продукції; підвищення конкурентоспроможності як на внутрішньому, так і на світовому ринку; збереження та приріст природних ресурсів; забезпечення стабільного розвитку сільської місцевості, зайнятості населення, рівня заробітної плати працівників, підвищення рівня їх життя тощо.

Успішний розвиток аграрного виробництва досягається завдяки гармонійному поєднанню адміністративних та економічних методів підтримки підприємств. Об'єктивна необхідність адміністративного регулювання зумовлена еволюцією ринкових відносин, поширенням глобалізаційних процесів у країні та світі, які характеризуються посиленням конкуренції, розвитком монополізму та погіршенням навколишнього середовища.

Висновки. Отже, в Україні доцільно зосередити увагу на державній інноваційній та інвестиційній політиці щодо

агропромислового сектору економіки. Вважаємо, що основними детермінантами реалізації інноваційної політики є заходи щодо активізації інноваційного підприємництва, розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності в аграрному секторі економіки, модернізація та технологічне переозброєння. Головним завданням інвестиційної політики є покращення інвестиційного клімату держави, стимулювання інвестиційних потоків у сферу виробництва та переробки продукції, розвиток державно-приватного партнерства. Завданнями державного регулювання агропромислового комплексу є: підтримка стабільної економічної ситуації; стабілізація ринкової кон'юнктури; забезпечення продовольчої безпеки; захист внутрішнього ринку тощо. У сучасних умовах державне регулювання має органічно доповнювати процеси ринкової самоорганізації, перебувати із ними у динамічній рівновазі як дві складові єдиного економічного механізму.

Література.

1. Грідін О.В. Державна підтримка зерновиробництва. *Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки*. Харків: ХНТУСГ. 2010. Вип. 98. С. 197-204.
2. Грідін О.В. Роль та завдання державної регуляторної політики у забезпеченні ефективного розвитку зернового ринку України. *Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки*. Харків: ХНТУСГ. 2018. Вип. 193. С. 201-216.
3. Грідін О.В. Сутність та особливості державного регулювання ринку зерна в Україні. *Управління розвитком соціально-економічних систем*: Міжнародна науково-практична конференція (присвячена 70-річчю кафедри організації виробництва, бізнесу та менеджменту), 08-09 листопада 2018 року: тези доповіді. Харків: ХНТУСГ, 2018. С. 159-162.
4. Гудзь Ю.Ф. Механізм державного регулювання розвитку економічного потенціалу переробних підприємств АПК. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2017. Вип. 13, Ч. 1. С. 79-86.
5. Економічна енциклопедія: у 3 т. / Відп. ред. С.В. Мочерний та ін. К.: Видавничий центр «Академія», 2000. Т. 1. 864 с.
6. Майстро С.В. Сутність та напрями державного регулювання аграрного ринку в зарубіжних країнах. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej3/txts/GALUZEVE/06MAYSTRO.pdf> (дата звернення: 03.12.2019).
7. Мельник В. Особливості державного регулювання ринку сільськогосподарської продукції в Україні. *Вісник Тернопільського національного економічного університету*. 2019. Вип. 2. С. 36-46. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vtneu_2019_2_5

8. Росола У.В. Сучасний стан ринку сільськогосподарської продукції. *Науковий вісник Мукачівського державного університету. Серія: Економіка.* 2017. Вип. 2(8). С. 46-51.

SPECIFICITY OF THE USE OF LABOR POTENTIAL IN THE CONDITIONS OF INFORMATION SOCIETY DEVELOPMENT

*REMYNYAK I. V.**

*KHARKOV PETRO VASYLENKO NATIONAL TECHNICAL
UNIVERSITY OF AGRICULTURE*

The specificity of the using of labor potential in the conditions of development of the information society forms a problematic aspect related to the physiological and psycho-emotional forces of the human body in an environment that is significantly different from the previous stages of social progress. The rapidity of the business environment with the increase of information flows requires special expenses of the human body in the course of its work. That is why we need a special look at the problem of utilization of human health and biological work opportunities and, as a consequence, the formation of public health.

The impact of the new challenges of the information society on the use of the biomedical component of work potential is rather ambiguous. It may be differentiated at different hierarchical levels (levels of state, region, individual potential carrier), but the need to identify such impacts on public health is indisputable. If theorists and practitioners continue to ignore the peculiarities of the influence of the current conditions of the information society on the medical and biological labor potency, the processes of the so-called reproduction of the inferior generation, which is largely characterized by problems of public health formation, will intensify [1, 4].

Finding out the problems and consequences of the influence of the information society in the context of its main features (phenomena and processes) allow us to form a common view of their management. First of all, it should be understood that the optimum use of medical and biological labor potential is possible provided that social disadaptation is prevented, in which biological opportunities and social load dissonate among themselves. The normalization of such processes should be carried out internationally and adapted to national ones.

* *Науковий керівник – Зайка С.О., к.е.н., доцент*